

Nr. 50 - 13. MARS 1999

Jóhan Mortensen á odda fyrri tí stóra felagskórinn-um, sum nærum fekk taki á lætta sær á í Norðurlandahúsinum
Mynd: Jens Kr. Vang

Trý góð manskór og Annvør

Seinasta sunnudag høvdu trý manskór konsert í Norðurlandahúsinum. Manskórið á Skálafjørðinum, Tórshavnar Manskór og Fuglafjarðar Manskór vistu framúr góðan »manskligan« sang. Kortini var tað Annvør Abrahamsen, sum hevði vakrastu røddina, tá hon hjálpti bygda»monnum« sínum í framförslnu av »Swing Low«

Sveinur Tróndarson

Seinasta sunnudag bjóða tey trý manskórini av Skálafjørðinum, úr Fuglafjarði og úr Havn til konsert í Norðurlandahúsinum.

Tað skiltist á monnum, at ætlanirnar um eina slíka konsert vóru ikki heilt nýggjar, men av tí at tað skal eitt sindur til, fyrri at finna ein dag, sum passaði øllum, tók tað sína tíð at finna dagin.

Nú var hann so upprunnin, og tað var við ikki sort av spenningi, at eg spákaði mær niðan at lurta eftir tí teir høvdu at bjóða. Tað er ikki tí eg fari at meta meg sum serkonan á økinum, men kortini.

Vit hava havt manskór herheima, í styttri og longri tíðarskeið, í mong harrans ár, tó við drúgvum sliti í.

Men við teimum kórtraditionum sum liggja her á landi, so er kortini eingin

vandi fyrri, at »manskligur« sangur dettur niður fyrri, nakrantíð.

Tað er tó eitt hvørt heilt serligt við manskóri, tí meg-in í røddunum ger ávisar sangir serliga vakrar at hoyra, tá tað er manskór sum syngur.

Eingin orsök til skund

Tað vóru Skálafjørðinum sum lögdu fyrri. Jóhan Mortensen hevur savnað saman nógvar góðar sangarar, men teir vóru kanska í færra lagi til at fylla stóra salin í Norðurlandahúsinum.

Skránni var einki galið við, og tað var tað heldur ikki við framförslnu sum so. Tað er sjálvsagt, at tað er forført at verða fyrsta kórið á pallinum, men tað skal sigast, at teir brúktu ikki langa tíð at syngja seg heitar.

»Einki er sum summar-kvöld við strendur« ljóðaði væl, og tað gjørdi »I skov-

ens dybe stille ro« eisini. Kórið sang eitt orindi á føroyskum og eitt á danskum, og tað ljóðaði avbera væl.

Eftir eisini at hava sungið Bach og Rasmus Effersøe kom túrin til í Noreg bðuð raskir menn, og hesin sangurin gekk stak væl. Tað eru kanska fleiri góðir kvøðarar í kórinum, hvør veit, men tað rungaði í høllini.

Manskórið á Skálafjørðinum endaði sína framförslu við at syngja O veldis Guð meðan kórleiðarin Jóhan Mortensen spældi undir. Henda framförsla ljóðaði eisini rættliga væl, men fyrri mær tyktist tað sum hevði kórleiðarin ov nógvan skund. Eftir míni meting gekk sangurin heilt einfalt ov skjótt til at ljóða heilt sum hann átti, og tað er synd, tí tað seinasta myndin spilti meir enn gott er.

Tað er sjálfandi væl hugsandi, at tað var ætlanin, at tempoð skuldi verða

høgt, og var tað ætlanin, so eydnaðist tað.

Alt í alt ein góð framförsla hjá hesum lutfalsliga nýggja kóri, og tað er einki at ivast í, at í teimum býr ein góð framtíð.

Brennivín og ræstan fisk

Næsta kórið á pallinum var á heimavølli, er størsta kórið, er nokk tað elsta av teimum og síðst men ikki minst, hevur gjørt mest við sangin.

Tórshavnar Manskór við Bjarna Restorf sum leiðara. Teir komu sum vanligt sera væl frá skránni, sum ikki var so løtt at fara um.

Fyrsti sangurin, »Jeg har så græselig«, ljóðaði stak væl í mínum øyru og tað hildu hinir áhoyrararnir eisini, tí teir klappaðu óført.

Ikki tí, tað gjørdi teir nú eisini tá hini kórini sungu!

Kári Bæk hevði gjørt næsta sangin, sum eitur »Vit eru føroyingar«. Hann er sera skemtiligur og er

kanska meiri ein søga enn ein sangur.

Hesin sangurin vísti hvussu ótrúliga breitt spennid er í Tórshavnar Manskóri. Hørdmæltur sangur, sum við eitt skifti til tað meira mjúka og bleyta.

Aftaná at hava sungið vakra svenska sangin »Úti var hage« sang kórið »Nú knígur sól«, sum er ein íslendskur sangur. Hesin sangurin er ein beinur mótsetningur av sanginum hjá Kára Bæk, tí hann er so ótrúliga stillur og vakur.

Henda framförslan var einastandandi og eg kundi ikki lata verða við at lurta eftir útgávu hjá Karla-kóri Reykavíkur, tá eg kom aftur til húsa, og útgávan hjá havnarmonnum stóð einki aftanfyrri. Ótrúliga vakurt var tað.

Tórshavnar Manskór endaði sína framförslu við eini útgávu av tjóðsanginum, sum Bjarni hevur gjørt satsin til.

Adrenn framförslan byrjaði segði Bjarni áhoyrarum, at vit vóru vælkomn at reisa okkum upp, meðan tjóðsangurin varð sungin, og ætlaðu vit okkum at syngja við, so skuldu vit biða til triðja og seinasta vers.

Tað gjørdi vit so, men eg haldi, at tað var manskórið, sum kom best frá teirri framförslnu.

Annvør og fuglfirðingarnir

Seinasta kórið adrenn felagskórið var Fuglafjarðar Manskór, við Heðini Kambdal, sum leiðara. Eisini fuglfirðingar eiga stoltar kórtraditionir og tí var tað heldur einki undur, at teirra framförsla eisini var góð.

Skráin hjá fuglfirðingum var ódrúsi ein skráin hjá hinum á tann hátt, at teir høvdu triggjar enskar sangir við, men tað gjørdi ikki framförslna verri.

Fyrst sungu teir »You are my sunshine, meðan Bjarni Restorf sat við tangentarnar.

Adrenn teir fóru undir næsta sangin, sum var ein »Elvis-klassikari«, segði Heðin Kambdal, at teir í Fuglafjarði eisini eiga ein Elvis í Hannusi Hansen,

men at tað fingi vit at hoyra.

Nú ivist eg í, at Elvis hevði sungið handa sangin soleiðis, men tað er ótrúligt, sum Hannus syngur væl!

Seinasti sangurin hjá Fuglafjarðar Manskóri var »Swing Low« og her snýttu teir. Teir fingi eina kvinnu at hjálpa sær!

Annvør Abrahamsen sang solo henda seinasta sangin og tað skal hon eiga, at hóast hetta var ein konsert fyrri manskjór, so var ta hon, sum átti vakrastu røddina. Reint og høgt, sang hon og einastandandi væl.

Tað var ógiltig ...

Nú var tíðin komin til felagskórið - og nú fyltist salurin, bæði við monnum og ljóði. Tað var sum ein av sangarum í Tórshavnar Manskórið tók til, allogið av monnum.

Felagskórið sang triggjar fosturlandsangir sum fyltu alt húsið á tremur. Men tað var nú ikki so lógið, tí har vóru millum 80 og 100 menn við í kórinum.

Eins og undanfarna framförslurnar vóru hesir triggjar sangirnir væl framfördir, og teir vísa, allir sum ein, at vit eiga fleiri einastandandi manskór her á landi.

Stutt men flott ...

Hetta skal enda onkustaðni, og tað skal verða við teimum orðum, at hugskotið um eina várkonsert við teimum trimum manskórnum var eitt skilagott hugskot.

Besta prógv um hetta var kanska tann stóra mannfjöld, sum hevði leitað sær niðan í Norðurlandahúsið sunnudagin.

Konsertin var stutt, men hon var samstundis framúr góð.

Eg veit ikki um hon hevði verið so nógv betri um hon hevði verið longur. Kanska var tað rætt, sum áhoyarin tók til í gongini beint eftir konsertina.

— Hon var so til pass stutt, at ein fekk ikki tíð at gerast troystur.

Fyrirteikarnir - og tað eru manskórini - skulu í øllum forum eiga tað frá mær, at hatta eiga tit at gera aftur og tað rættliga skjótt eisini, so gott var tað.

Tórshavnar Manskór undir leiðslu av Bjarna Restorff, kom, eins og hini bæði kórini, stak væl frá framförslnu í Norðurlandahúsinum seinasta sunnudag
Mynd: Jens Kr. Vang